

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra VEI sterke been' h r den/ der medgang vel kand b ere

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114465790288/facsimile.pdf> (tilg et 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

- Mand den paa Jorden her ret aldrig vente tør/
 40 Som engang træder ind ad grafsens mørke dør.
 Sig derfor eders Sind ey maa for meget krænke
 For hendes hedenfart. J meere bør at tænke:
 Hvad Himlens almagt vil/ at os skal timis her/
 44 Det for sig gange maa/ hvor suurt det os end er.
 Betænker derhos och den høye nød och trængsel/
 Som hendes reene Sjæl i dette kroppens fængsel
 Var stedse bunden til. Hvor hjerte-glædelig
 48 Den til sin verne-ro lod ofverflytte sig.
 [4] Af syndsens farlig brug kand den ey nu befængis/
 Af sygdom pinlig væ ret aldrig meere trængis.
 For Lykkens falske glar tør den och ikke ved
 52 At frycte sig/ men er i fast-bestandig fred.
 Sin rette Brudgom den omfamer nu med glæde:
 Er pyddit om och om med ærens ævig kjæde.
 Den skønne Paradjs och søde Lifsens Land
 56 Den nu til bolig här/ och intet fattis kand.

- O Engle-lige Sjæl/ o ædle Lifsens pøde/
 Som finder dig indknyt i de udvaldes røde/
 Vel dig i ævighed: Saa vel est du forvart.
 60 Os længis inderlig til dig at komme snart.
 A. Bording.

69.

Den ærlige/ høi-actbare/ velfornemme och nu salige Mand
 MADS MORTENSØN/
 Fordom Kongl. Maytz Toldere udi Helsingør
 Til ævig æres minde.
 Trykt i Kiøbenhafn af Jørgen Lamprecht/ Aar 1667. den 12. Junij.

- 1 VEL sterke been' här den/ der medgang vel kand bære.
 Vel stoor det och er Kunst/ i modgang glad at være/
 Men det er Kunsters Kunst/ fra denne Verdens Øe/
 4 Til grund at hafve lært/ den rette Kunst at Døe.

- Paa Verden mangen sig forelsker och forgriller/
 Naar hendes blinger-kran udi hans øyne spiller.
 Den kjælnæ vellyst bygt paa Lykkens falske bro/
 8 Er al hans ævighed och største hjertens ro.
 Hand ey til andet seer/ end det som er for øye/
 Veed ey hvor høyt hand sig vil der af self ophøye:
 Ja var och vel tilfreds/ at Sorrig ey var til/
 11 Som dog omsider al hans glædsckab ende vil.
 Men tvert imod igjen/ naar Lykkens blide Sommer
 Til ende gangen er/ och modgangs Vinter kommer/
 Eja hvor hjerteløs/ misstrøstig och forsagt
 16 Mand tager da mod det/ som Himlen här paalagt.
 Den aller mindste stød kand da til utaal føre.
 Da faaer mand tit aff os utidig ynsk at høre.
 Da vaare vi tilfreds/ at sig den mørke graf
 20 Strax aabnede for os/ och endte voris straf.
 Men ney/ min Broder/ ney: Prænt ikke verdens glæde
 Saa dybt udi dit Sind/ at du skalt der ved græde/
 Naar det Naturen vil for dig bestemme saa/
 24 At du skalt endelig med bleegen Død hengaae.
 Lad Kaarsens byrde dig och ikke saa besvære/
 At du din hedenfart af utaal skalt begjære.
 Sæt al din ljd och haab til HERrens ende fast/
 28 Och tænk/ i hvor det gaar/ at Taals vogn aldrig brast.

- Saaledis hafver sig och denne voris Broder/
 J Kjødsens kaade lyst/ och Verdsens galne noder
 Ey ladit nogen tjd indvikle daarligen/
 31 Hand der fra jo med lyst var reysefærdig hen.
 Saaledis här och hand med et taalmodigt hjerte
 Udturit all sin nød och lange sjugdoms smerte.
 Saa sød var ingen lyst/ saa suur var ingen nød/
 36 Hand sig jo der fra sleed och vel igjemmel brøed
 Hand i sin medgangs tjd sin høye Dyd loed kjende:
 Hand i sin modgangs tjd hensaae til HERrens ende/
 Fik den och lykkelig. Nu hviler hand i ro/
 40 Och Himlen här begynt i vellyst at beboc.

A. Bording.